

de recuzită puține, dominat de un pian și o ladă cu veșminte. Acest spațiu va deveni, prin jocul actriței, o cutie cu miracole. Coregrafia maestrei care e Adina Cezar îi exactează impulsurile febrile ale corpului, le conduce spre paroxism, apoi le modelează, rafinându-le plasticitatea. În mizanscena lui Alexandru Dabija la acest one-woman-show, admirabil este balansul între rigoarea formală și lipsa de formă. Regizorul lasă câmp liber de manifestare a ceea ce este nebănuț, imprecis și care dă

inefabil mișcărilor, gesturilor, stărilor interpretei, în imagini precis codificate. Astfel, reprezentația este plină de surpriză și emoție. Asistăm la un recital adevărat, pentru că, prin ceea ce comunică, Maia Morgenstern descoperă și se descoperă. Jocul ei transmite devoțiune față de profesie, prin ceea ce înseamnă ca performanță, dar și gând și conștiință. Maia Morgenstern-Lola Blau, vorbind despre „arta de a supraviețui” și despre „problema evreismului” după Auschwitz, invocă haosul

existențial, criza lumii moderne, stigmatizată de intoleranță, ură rasială, crimă. Tulbură profund finalul spectacolului, când Lola Blau, „indiferentă, vrăjită de propriul ei sunet”, se identifică cu Maia Morgenstern în imaginea histrionului sceptic și deziluzionat, alienat de șirul mistificărilor și minciunilor, care nu mai crede parcă nici în misterul vieții, nici în magia artei.

LUDMILA PATLANJOGLU

Scenă din *Călătorie spre Ierusalim* de Roy Mac Gregor, Theatrum Mundi (regia: Dragoș Galgoțiu)

ecologist pentru care o lume curată înseamnă în primul rând o lume fără străini, iar o țară curată, una ce nu ascultă de „birocrații de la Bruxelles, supuși și manevrați de cămătarii de la Zürich, Tokio și Wall Street”. (Lipsește Mossadul și KGB.) Opinia publică se manifestă prin scrisori injurioase și amenințări către „englezul renegat – englezul care toarnă alți englezi”. Steve rămâne în pușcărie, dar familia logodnicei lui părăsește cartierul Castelului (un fel de Popa Nan din Londra), plecând într-un loc și mai murdar, și mai saturat de indiferența care naște violență. Drumul spre Ierusalim, „cătore un pământ verde și luxuriant”, e cu desăvârșire inaccesibil, personajele rămân să sufere sub aceeași lună, „luna lui Isus și luna de la Auschwitz”.

E o piesă potrivită pentru Dragoș Galgoțiu, stilul eliptic al textului e prielnic talentului său de a construi fantasmă exasperante, de a materializa instinctele, de a da glas strigătelor care umplu golul dintre cuvinte. Personajele de beton din spațiul teatral amenajat tot de regizor copleșesc nu doar actorii, ci și spectatorii, incluși în spațiul dramei, într-un relativ pericol de a fi loviți, murdăriți, asurziți. Echipa de actori care l-a urmat la Theatrum Mundi este alcătuită din oameni care aderă la estetica violentă a regizorului, practicând cu convingere gimnastica scenică și muzicalitatea răcnetelor. Sunt momente în care credința actorilor în regizor, a regizorului în propria vocație se întâlnesc cu mânia autorului pe care-l reprezintă, și, în special în partea a doua a spectacolului, zbaterea începe să capete un sens, chinul fizic devine o echivalență a suferinței morale. Valentin Uritescu și Florin Călinescu contribuie decisiv la sensibilizarea conflictului dramatic. Ca de obicei, Marian Rălea biruie, prin spectacolul efortului, spectacolul însuși. Experiența scenică redusă a Ioanei Abur este evidentă atât în prudența cât și în ezitarea cu care participă la exploziile colective. Monoloagele – cu un rol relativ important în text pentru desenarea unui personaj care gândește altfel decât vorbește – sunt rostite

JACK SPINTECĂTORUL

PREMIERĂ PE ȚARĂ

CĂLĂTORIE SPRE IERUSALIM de Roy Mac Gregor. În românește de Cristina Iliana Sălăjanu ● **THEATRUM MUNDI** ● Data reprezentației: 7 februarie 1994 ● Regia și scenografia: Dragoș Galgoțiu ● Costume: Sanda Mitache ● Distribuția: Ioana Abur (Lorna), Magda Catone (Sylvie), Coca Bloos (Pam), Valentin Uritescu (Ollie), Marian Rălea (Steve), Florin Călinescu (Daines), Valentin Popescu (Ghunga Dhin), Sana Hendartono (Naila).

„Sângele e cheia” – spune Daines, singurul personaj care pare a ști de ce sunt oamenii atât de nefericiți, iar regizorul Dragoș Galgoțiu risipește în spațiul de joc găleți de vopsea roșie: din întâmplare sau nu, această cheie se poate găsi în buzunarul oricui. Din momentul în care sângele e cheia, victima, asasinul, dar și martorii sunt uniți într-o complicitate grea și

cleioasă în care vorbele nu se mai aud, gesturile își pierd semnificația rațională, salvarea de rău vine din acceptarea mai răului.

Piesa dramaturgului britanic este, ca de obicei la debutanții talentați, o expresie a mâniei cu care viața îi obligă să privească atât înapoi, cât și înainte. Cartierul Castelului, locul unde se petrece acțiunea, este unul din acele locuri aparent onorabile în care coexistă albi și oamenii de culoare – unificați de condiția lor umilă, dar și de aspirația de a trăi în cadrul legii, de a se menține în categoria pentru care cel mai folosit cuvânt al limbii engleze, „sorry” (iartă-mă, scuză-mă, îmi pare rău), mai are un sens. O halbă de bere în plus face ca totul să basculeze: Steve, un coțcar mărunt și spurcat la gură, noaptea, la marginea canalului, spintecă un om de o altă culoare și de o altă credință. Tatăl logodnicei sale îl vede și-l spune la poliție. Încearcă nu doar să-l scape, ci și să-l justifice un politician

ininteligibil și acoperite de excesul de decibeli al muzicii. Magda Catone își stăpânește cu o autoritate poate prea rece personajul, de-abia înspre final cedând bunului teatru al sentimentelor întâi trăite și apoi strigate. Coca Bloos, care joacă un personaj-argument, conferă personalitate și mister aparițiilor sale. Sana Hendartono poartă în ființa ei condiția mielului de sacrificiu; din păcate, o exprimă foarte tern. Valentin Popescu, victimă la propriu, suportă cu stoicism excesele celorlalți interpreți. Momentele în care-și asumă prin mimare mesajul muzical au rămas pentru mine de neînțeles.

Spectacolul cucerește și respinge simultan sau succesiv, fiind evidentă disponibilitatea regizorului de a-și anula propriul demers spre claritate și emoție. Demers pe care nu izbuște, totuși, să-l spintece definitiv.

MAGDALENA BOIANGIU

UN STUDIU

CABARET, studiu de music-hall ● ACADEMIA DE TEATRU ȘI FILM, clasa prof. univ. Dem Rădulescu ● Data reprezentației: 11 februarie 1994 ● Muzică de John Kander, George Gershwin, Leonard Bernstein, Andrew Lloyd Weber ● Coordonator: prof. univ. Dem Rădulescu ● Scenografia: arh. Teodora Dinulescu ● Coregrafia: Felicia Dalu ● Pregătire muzicală și acompaniament: Sorina Creangă; baterie: Lidia Creangă ● Distribuția: Ionuț Cucoară, Mona Ciobanu, Ioana Abur, Cesonia Postelnicu, Alice Caracostea, Daniela Tapalagă, Iulian Bălătescu, Radu Băițan, Daniel Badale, Danu Mihai, Vitali Bantăș, Cristian Nicolae, Olga Buhnevici, Felix Totolici, Sorin Cristea.

Nu știu să mai fi existat în analele A.T.F.-ului o producție similară acestui „studiu de music-hall” pe care ni-l propun acum absolvenții în spectacolul **Cabaret**. Deși Dem Rădulescu (profesorul acestei clase) iubește și cultivă revista nu de azi, de ieri, fiind în același timp îndrumătorul multor generații de actori, n-a arătat nici domnia-sa, în decursul anilor, vreun interes special privind pregătirea studenților pentru genul în cauză. Probabil pentru că music-hall-ul era, nu demult, aproape exclus de pe lista speciilor admise sau tolerat în forme care nu meritau osteneala. Cum treaba nu

mai merge după ureche și teatrele de profil încep să aibă dificultăți în alcătuirea trupelor e normal ca școala de actorie să-și asume și această sarcină. Discutabil rămâne dacă absolvenții pot să probeze stăpânirea „meseriei” într-un atare spectacol de diplomă câtă vreme nu e vorba, cel puțin deocamdată, de o secție specializată.

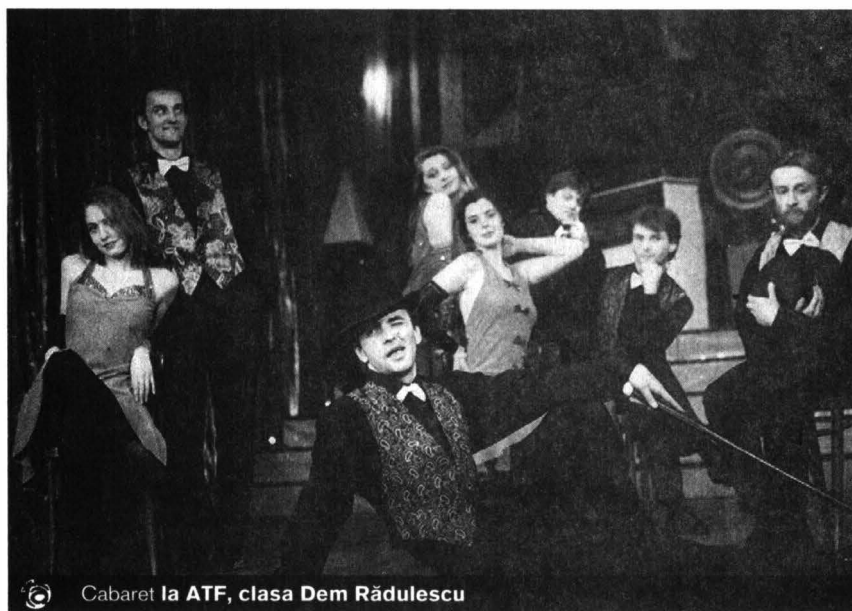
Dar să judecăm, până una-alta, ce ni se oferă și să spunem de la început că promoția e categoric dotată pentru tipul acesta de reprezentare, interpreții având ținută, înclinații remarcabile pentru muzică și dans.

Concepută ca un mozaic de numere selectate din repertoriul clasic de gen (pentru a nu fi nici o confuzie e păstrată și limba originală), reprezentația solicită interpreții în direcția modelelor citate. Față de acestea, sarcina lor e mai degrabă a unei execuții exacte decât a creației. Firește, fiecare toarnă în tipar propriul talent, farmecul personal și mai ales virtuozitatea dobândită prin studiu aplicat, prin exercițiu, care, în unele cazuri e performant (Iulian Bălătescu). Coregrafa Felicia Dalu și autoarea pregătirii muzicale, Sorina Creangă (aceeași asigură acompaniamentul în spectacol, alături de Lidia Creangă), au meritul de a fi obținut precizie, armonie și expresivitate în câteva reușite momente de ansamblu („Cabaret”, „Tomorrow belongs to me”, „Money, Money”). Creației actricești propriu-zise îi rămân puține spații de manifestare, dar, acolo unde scheciurile o îngăduie, ea se probează cu bune rezultate („Patru clowni”,

„Two Ladies”). Sau când o interpretează ca Daniela Tapalagă reușește să treacă dincolo de partitură („Les amants d'un jour”), demonstrând sensibilitate și dramatism, știința de a construi un moment care se reține.

Paradoxal; spectacolul studenților îndrumați de Dem Rădulescu e anemic la capitolul umor. În general gagurile retro sunt reproduse cu fidelitate și grijă pentru respectarea mecanismelor originare, dar atât. De unde, și o oarecare lipsă de vlagă a reprezentației și o veselie surdinizată în favoarea mimării unei eleganțe și a unui stil. Probabil că își spune aici cuvântul concepția secvențială, lipsa pretextului coagulat care ar fi structurat ansamblul și ar fi ajutat la susținerea atmosferei. Altfel, demonstrația pare „în sine”, ca și efortul de a anima o fotogramă de arhivă. Dar, fiindcă ne aflăm în fața unui studiu, putem spune că există în el premisele operei. O așteptăm. Nu cred să gândească altfel cei care-și dovedesc aici aptitudinile și interesul pentru music-hall. Ei sunt: Cesonia Postelnicu, Mona Ciobanu, Alice Caracostea, Daniela Tapalagă, Daniel Badale, Iulian Bălătescu, Cristian Nicolae, Radu Băițan, Ionuț Cucoară, Ioana Abur, Olga Buhnevici, Felix Totolici, Danu Mihai, Vitali Bantăș. Arh. Teodora Dinulescu a îmbrăcat cu gust spectacolul, sugerând fastul scenelor de revistă, dar și handicapul resurselor de tranziție.

DOINA PAPP

Cabaret la ATF, clasa Dem Rădulescu